

Ladce, 1. januára, 1946.

Veľadôstojní pánovia a moji drahí Bratia!
/Milosť Pána nášho buď vždy s nami!/
Stefán má omšiaci sluh

Predovšetkým vyslovujem vám všetkým srdečné Pán Boh zaplat' za vaše uprimné vianočné a novoročné blahoželanía, za vaše modlitby a obety. Na prahu nového roku ďakujem vám všetkým za práce a námahy pre dobro jednotlivých domov, pre česť a dobré meno Spoločenosti, za ochotu a spoluprácu pre dobro celku. Nech vám je všetkým sám božský Darca milostí hojnou odmenou tu, i vo večnosti. Tu pokojom svedomia, duchovnou radosťou a vo večnosti večnou slávou!

Keď sme zaključili starý rok, tak rušný a naplnený veľkými a osudnými udalosťami, patrí sa, aby sme sa na chvíľku obzreli a rozpamätali. Nie na vykonané práce, lebo tie sú dielom božím a ak majú byť pre večnosť záslužné, neslobodno sa pri nich zastavovať, ale obzrime sa a rozpamätajme na všetky tie dary a milosti, na tu zázračnú ochranu, akou nás božia Prozreteľnosť obdarila. Naozaj, keď sa rozhliadneme po následkoch vojnového spustošenia, po hrôzach a nešťastiach, aké mnohých zastihly, musíme ďakovať dobrému Pánu Bohu z hĺbín svojej duše za tu obdivuhodnú ochranu, akej sme boli účastní na duši, na tele, i na majetku.

O, drahí bratia, nezabúdajme na tieto božie dobrodenia a preukazujme Bohu všemožne svoju povďačnosť.

Ale nezabúdajme ani na spasiteľné poučenia, aké nám Boh vo svojej dobrote minulého roku udeliť ráčil. Do smrti nezabudnime na hrôzy smrti, na smrteľné uzlosti, z akých nás vyslobodil Pán. Mohli sme si vtedy všetci povedať so Zalmistom Pánovým: "Circumdederunt me dolores mortis." Nezabúdajme do smrti na vtedajšie naše zmýšľanie, na vtedajšie predsavzatia. Dobré si to pamaätajme, ako sa nám vtedy význam celého nášho pozemského života scrrkol na jediný akt ľutosti nad našimi hriechami a na lásku a prítuľnosť k Bohu, ako nám vtedy všetko zemské pripadalo márnym, okrem milovať Boha a Jemu slúžiť.

Keď sme sa takto viac-menej nazreli smrti do očí, nech je náš odtvrdajší život dokonalou prípravou na dobrú smrť, lebo to je najväčšie umenie i toho najvýznamnejšieho a najbohatšieho života: dobre zomrieť!

Nepáchajme nevernosti, nehrešme, aby nemusel s rozhorčením povedať aj ku nám Pán so starozákonným prorokom: "Kde vás mám ešte udrieť, čo ešte na vás dopustiť?"

Naozaj, či nám je treba ešte lepšieho poučenia k náprave našich mravov, než aké sme dostali vtedy, v chvíľach hrôzy a uzlostí, v časoch hroznej nemravnosti? Ci sme nedostali od Boha to najučinnejšie poučenie, že až kam ide ľudská zlosť, čo všetko môže vykonať človek bez viery, bez Boha? Ktože iný, keď nie my, duchovné osoby, máme si odnieť z toho to najučinnejšie poučenie pre celý život, pre naše povolanie? Buďme aj v tomto svete, nášmu pracovnému okoliu opravdivými misionármi!

Ale buďme aj misionármi neohraničenej dôvery v božiu pomoc a milosrdenstvo, ktoré je väčšie, ako naše neprávosti.

A preto beda, trikrát beda nám, drahí spolubratia, keď poučenia posledných čias prešli by ponad naše hlavy bez povšminutia a upadly by do zabudnutia a my by sme sa vrátili ku našim starým nevernostiam a hriechom! Potom môžeme právom očakávať, že prídu čoskoro ešte horšie časy. A potom, keď veríme, že každé zlo na svete je odplata za hriech, najmä za hriechy duchovných osôb, potom nesmieme obviňovať z hrôz vojny svetskú diplomáciu, ktorá je iba trestajúcim bičom v rukách božích, ale jedine naše do neba volajúce hriechy nevďačnosti, ohladnosti a ľahkomyselnosti voči milujúcemu Srdcu Ježišovmu a Srdcu Jeho Prečistej Matky. Preto nechcime sa podobáť roztancovanému svet na Silvestra, povrchnému a ľahkomyselnému, ale vstupme vážne do seba a s týmito vážnymi uvažami a predsavzatiami aj do nového roku.